

CVAL KENTAURA

KATARÍNA SOYKA

Hydra, Bratislava 2015

CVAL KENTAURA
KATARÍNA SOYKA

Katarína Soyka
Cval kentaura

© HYDRA 2015
© Katarína Soyka 2015

Obálka: Ondra Hrdina

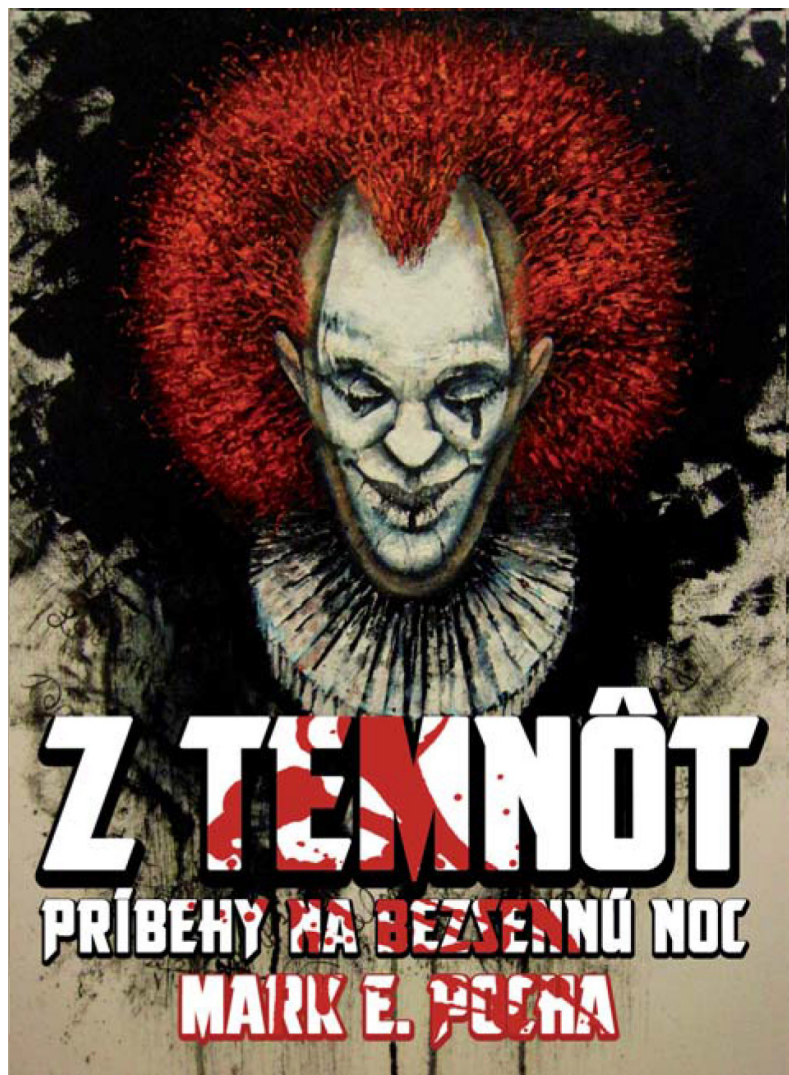
Redakčná a jazyková úprava: Eva Piarová

Vydal: Vydavateľstvo Hydra
SNP 2522/19, 066 01 Humenné

www.vydavatelstvohydra.sk
Všetky práva vyhradené

ISBN 978-80-89840-08-3

Z TEMNÔT je zbierka hrôzyplných a čiernohumorných drabble (príbehy do sto slov). Napísal ich Mark E. Pocha, autor hororových poviedok, editor hororových antológií a finalista prestížnych slovenských literárnych súťaží.

Môžete si ju stiahnuť **ZADARMO** na našej stránke

http://www.vydavatelstvohydra.sk/item4d1sk+z_temnot-fantasy_romany

Prajeme vám príjemné hrôzostrašné čítanie!

Princezná Balka sa v šatách petrolejovej modrej farby tak trochu nehodila do mäkkého belasého potahu kočiara so závesmi z nebeského brokátu. Sedela zahalená od hlavy až po päty, s korunkou ako symbolom dôstojnosti vyšitou zlatou niťou na závoji, ktorý jej prekryval tvár. Okolie sledovala cez mriežku votkanú do vzácnej tkaniny. Svetu nemalo byť dovolené, aby ju zahliadol. Čakala ju ďaleká a nepohodlná cesta, lebo strýko sa jej zbavil rýchlo a navždy. Elegantne.

Rozľahlé lúky a stráne sa za oknami postupne vytrácali medzi stromami začínajúceho lesa, krajina sa ponárala do šera, nastal čas zapáliť lampy na koči. Ozbrojená družina zaistovala hladký priebeh púte, slúžka Milena sa mala starať o maximálne pohodlie princeznej.

Na Milenu hľadieť nechcela, považovala ju za zradkyňu. Nielen preto, že nemusela sedieť v nepohodlných šatách ako urodzená nevesta, ale predovšetkým preto, že v skutočnosti necestovala, aby svojej pani slúžila, ale aby sledovala každý jej krok. Mala Balkinmu strýkovi hlásiť, či sa úspešne a na dobro zbavil svojej nepohodlnej netere.

Hlupaňa Milena! Pomyslela si Balka. Hádám si nemyslela, že keď spáva s kráľom, sama sa stane kráľovnou?! Takých mal strýko tucty. Jedno- a viacdnových kráľovien, ktorých korunovácia sa nikdy nekonala.

Netrepezlivo pozorovala hustnúci les, lebo brat Adam jej prisľúbil, že ju na hranici s Lebosilom zachráni a nedovolí strýkovi, aby ju odovzdal elfovi. Čoskoro sa mal stať kráľom. Hovoril, že má ľudí, ktorí budú pre neho ochotní riskovať.

V skutočnosti sa o brata bála viac než o seba. Kým ju, dcéru zosnulého kráľa s nemalým venom a zvučným rodokmeňom starostlivý strýko ponúkal šľachticom ako dobrú partiu,

bolo zázrakom, že sa Adama, kráľovho syna a právoplatného dediča, dosiaľ nezbabel. Zázrakom, ktorý sa dal ľahko vysvetliť, lebo zaručoval legitimitu jeho poručníctvu a oprávneniu na vládnutie, ktoré si zamiloval.

Na škodu veci mal pravý následník trónu za pár dní dovrieť dvadsaťjeden rokov, čas prebrať žezlo. Zabrániť mu vtom mohla len nečakaná smrť. Potom by sa nástupníctvo dalo vysvetľovať všelijako. Strýko si potreboval preleštiť trón a Balka z toho nemala dobrý pocit. Starý pán si zvykol vydávať rozkazy, riadiť cudzie životy. Dalo sa predpokladať, že sa s výsadami nebude lúčiť ľahko.

Stále nemohla uveriť, že ju skutočne vydajú za elfa! Proti „strategickému“ návrhu strýka neprotestovali ani členovia kráľovskej rady. Akú protihodnotu mohol elf poskytnúť za princeznú, jej veno a nárok na nemalé dedičstvo?! Ťažko sa Balke hádalo, dávno ju odstavili od politického diania a pripravovali na váženu úlohu vznešenej manželky niekoho prosperujúceho. Tradične dobré vzťahy so susedmi ochladli, lebo strýko sa načahoval až za ne. Územie temných elfov s podivnými obyvateľmi bolo príďaleko, aby s ľudskou ríšou uzatvárali plnohodnotné spojenectvá, veď medzi oboma ríšami ležal ešte autonómny a tajomný Lebosil. Aj o ňom kolovali chýry, že patrí elfom. Nikto sa zvesti o mýtických obyvateľoch nesnažil osobne preverovať, málokto do nebezpečného lesa vkročil. Na to, aby uverili, že patrí bytostiam z legiend a povestí, bol príliš blízko. Ľudia si mysleli, že by vkročiť mohli, keby chceli, mysleli si, že áno, hoci nechceli.

Prečo ma strýko neponúkol radšej susedovi? Zamýšľala sa nespúšťajúc z očí okolie. Je predsa bližšie. Elf ako elf! Mohol tým utužiť cezhraničné vzťahy. Nemusela by som sa trmácať do neznámych dialav.

Existencia elfov bola stále opradená množstvom neuveriteľných príbehov a pretože styky s nimi bývali zriedkavé, obyvatelia za hranicou sa ľahko démonizovali. Podobne ako kedysi Vojagovia zo severu. Spomienky na detstvo v nej vyvolali úsmev. To ešte žil milovaný otec. S bratom sa predbiehali, kto má viac odvahy čeliť Rohatým, tak ich nazývali, lebo mali na hlavách rohy a miesto prstov pazúry. Ľudia si o nich navymýšľali! Keď otec kráľ s Vojagmi rokoval, považovali ho

za hrdinu, chceli byť ako on. Naplánovali si ozbrojený prepad rokovacej sály a chystali sa ponúknuť otcovi vojenskú podporu. Potajomky vyšli z postele, prekĺzli cez otcovu pracovňu do predizby, tam ich odvaha prešla. Na laviciach aj po zemi sa povalovali hlavy Vojagov. Deti zhrozene vykriekli, privolali pozornosť rokujúceho spoločenstva. Neznámi muži s hlavami na pleciach, rovnako ako otec kráľ, pribehli k deťom a keď pochopili, čo sa udialo, pustili do smiechu. Aj legendárne pazúry sa rýchlo vysvetlili, ležali vedľa heliem s rohmi a boli tiež zo železa. Vojagovia na zhromaždenia prilietali na obrovských vtákoch, volali ich grifini. Často sa so zvieratami rozprávali, akoby im rozumeli. Grifinom hrozilo vyhubenie, lebo ich ľudia v strachu zabíjali.

Po otcovej smrti kontakty s Rohatými ustali, ale už nik neveril výmyslom o nich. Na rozdiel od tých o elfoch.

Možno to s nimi bude rovnako. A hoci neverila na zázraky, rovnako ako neverila na duchov, kto by sa poberal o polnoci na cintorín, aby sa presvedčil? Netúžila na vlastnej koži zisťovať, koľko povestí je založených na pravde. Nikdy elfov nevidela ani nestretla nikoho, kto by ich videl. Teda, okrem strýka, ktorý o nich zasa nič neprezradil.

„Je to urodzený muž, hodný tvojho rodu,“ uzavrel akúkoľvek diskusiu na tému elfský manžel.

Obyvatelia z hraničných oblastí tvrdili, že elfovia sú netvori, zelení a zapáchajúci, obrastení srstou. Tomu veriť nechcela. Ibaže naraz sa mala stať ženou jedného z nich, ba čo horšie, ženou najdesivejšieho z nich. A ak je pravda, že bez vetra sa ani list nepohne, tak nebolo o čo stáť. Rozdeľovali elfov na temných a svetlých. V susedstve žili síce tí svetlí, ale zvesti o nich boli také strašidelné, že ich les sa nazýval Hrozným. Nikoho na územie nepustili, aby sa o pravde presvedčil. Vzájomné nezasahovanie do vnútorných záležitostí obe územia rešpektovali po stáročia.

Ona sa mala stať ženou Uronoga, povestného temného elfa žijúceho ešte ďalej na juhu až za Lebosilom, o ktorého lese sa pre istotu nehovorilo vôbec nič. No veď o to zrejme išlo, dostať ju čo najďalej od centra moci. Že Uronog dobrákom nebude, nepochybovala. Predbehla ho povest a správy o krutostiach, ktoré napáchal.

Akosi čudne sa strýko s elfom dohodol na tajomnom pakte, ktorého obsah nebol nikomu známy. Rozčulovala sa v duchu. Ako inak stvrdiť zmluvu? Zabezpečiť právoplatnosť? Pokrvným zväzkom, sobášom. Skoro si nahlas znechutene odfrkla. Krv krvou spájať. Strýkovi sa spája, keď o jeho krv nejde!

Nastávajúcemu však krv nestačila, kládol si ďalšie podmienky.

Prečo má nevesta do temného lesa vstúpiť do troch mesiacov?! Krútila hlavou, termín sa jej nepozdával. Ale či sa jej niekto pýtal?!

Strýko so všetkým súhlasil a ona sa teraz musela trmácať v koči neprebádaným, pravdepodobne veľmi nebezpečným územím.

Nemusíš mať obavy, Balka. Spomínala si na strýkove slová. Všetko je vybavené.

No, veď práve! Vzdychla si.

Kolko ráz chcela ujsť! Vždy to bol Adam, kto ju zadržal.

Kam by sme utekali? Pýtal sa. My nemáme kam utekať, sem patríme. Musíme počkať, kým dozreje čas.

A čas dozrel. Do poslednej chvíle dúfala, že jej brat nedovolí nasadnúť do koča. Že niečo urobí, hneď a okamžite. Bála sa, že ak raz nasadne, nikdy viac sa domov nevráti.

Trpezlivosť, sestrička. Smial sa, keď sa s ňou lúčil. Mám plán.

Prstom pošúchala po okne, závidela slobodu aj tráve, ktorá sa ohýbala vo vetre. Popri ceste jej pred očami ako nemá pohraničná stráž z tieňov lesa vyskakovali stromy Lebosilu, bez pohnutia sledovali sprievod, ich pohľad sa dal cítiť. Boli nezvyčajné, iné ako bežné stromy v lese. Navonok sa ničím nelíšili, ibaže ktokoľvek okolo nich prechádzal, zmocnil sa ho zvláštny pocit, že by bolo lepšie, keby sa pobral ďalej. Niečo mu našepkávalo, nech sa im vyhne, akoby ho varovali. Neodporúčalo sa ani zastavovať, tobôž zotrvať v lese.

No možno šlo o Rudolfove triky ako zvestami o nebezpečných elfoch s nadprirodzenými schopnosťami zabrániť poddaným, aby plundrovali jeho vlastný les. Veď hranica kráľovstva zeleným územím, ktoré sa tešilo výrazne autonómnemu postaveniu, prechádzala a jeho zástupcovia sa na kráľovskom dvore neobjavovali.

A Temný elf za hranicou Lebosilu? Nie je nič lepšie ako zahroziť nepriateľom a nebezpečným nepriateľom a vďaka paktu z neho urobiť silného a rešpekt vzbudzujúceho spojenca. Kto by zapochyboval o vhodnosti nadviazať s ním užšie vzťahy? A pekne odpratať princeznú?

Adam tvrdil, že sa nič nestane, ak sa deň dva ukryjeme pár metrov za hranicou nevlúdneho lesa. Sám to pár ráz urobil a prežil bez ujmy. Žiadneho čarovládneho elfa nestretol, ani strýkove stráže. Presviedčala samú seba, ale striaslo ju obavou. Usilovne pohľadom pátrala pomedzi stromy, hľadala čokoľvek čudésne.

Ak existujú, uvidím ich. Mne nič neunikne, prídem na to. Sila povier s temnejúcou oblohou narastá.

Vtom kočiar prudko zabrzdil, zotrvačnosť Balku skoro sotila k Milene na lavicu oproti. Zvonku sa ozvalo nespokojné konské zaerdžanie a výkriky mužov zo sprievodu.

Žeby ozaj Adam? Tak predsa sa usiluje o záchranu milovanej sestry! Alebo jeho ľudia?

Usmiala sa. Tak nejako si záchrannú akciu predstavovala. Opatrne zazrela na Milenu, ktorá vyplašene sledovala, čo sa vonku deje. Princeznej vôbec nevenovala pozornosť.

Asi nastal čas vyskočiť a skutočne zutekať, ako kázal kráľovský brat. Využiť chvíľku zmätku a nepozornosti.

Práve sa chystala stlačiť kľučku a zobrať nohy na plecia, keď si všimla zvláštnu zelenú bytosť, muža s krátkymi strapatými vlasmi tiež zelenej farby, posiateho čiernymi bradavicami. Načahoval sa k dverám. Odrazu mu zelená hlava odletela od tela a trup sa sklátil dopredu, pričom krvou zaffkal okno princeznej. Balka sa trochu odtiahla, akoby sa mohla zašpiňiť. Milena vykrikla, zaujatá výhľadom na opačnej strane, až teraz zbadala krvou postriekané okno princeznej.

Zelený tvor určite nemohol patriť do strýkovej družiny, prehodnocovala v duchu nedobrovoľná nevesta, zásielka pre temného elfa. Lenže nevyzeral ani na Adamovho spojenca. Ba čo horšie, vôbec nevyzeral ako človek! Horúčkovito premýšľala, či účasť neznámeho tvora mení jej situáciu. Zvonku k nej doliehali zvuky boja, Milena si napäto hrýzla do šiat.

Do ešte čerstvej krvi čudésného zelenáča sa chrptom nalepil vojak v uniforme strýkovho sprievodu. Nerobil to

dobrovoľne. Ktosi ho tam pritláčal, zatiaľ nebolo jasné, kto. Obrovská laba plná hustých čiernych chlupov ho oblapila poza krk a vojakova duša letela pod jej tlakom do neba. K labe patrila tlama plná žltých tesákov, ktorá urvala nebožtíkovi kus krku, takže zvesil hlavu ako marioneta bez vedenia. K vlčej tlame a pazúrom sa vystrčilo ľudské telo, ľudovk si ďalej pridržal bezvládneho strýkovho vyslúžilca a hodoval na ňom. Chystal sa odtrhnúť ďalší kus mäsa, vtom ho prehlo, až zavyl od bolesti. Rozčúlene zavrčal a otočil sa, z chrbta mu trčala drevená kopija. Rozbehol sa a s divým výrazom sa stratil z dohľadu.

Dost! Povedala si Balka odhodlane. *Ktokoľvek zastavil voz, dal mi šancu ujsť od neblahej budúcnosti s neznámym manželom. Schovám sa v lese, kým ma nájde Adam.*

Nechcela sa vydávať za elfa. Vôbec sa nechcela vydávať!

Otvorila dvere a zoskočila na vojakov chrbát, z úst mu vystrekol prúd krvi. Skôr, ako by po ňom skĺzla na zem, preskočila na zeleného netvora bez hlavy a odrazila sa medzi stromy. Pristála v húšťave. Chystala sa zutekať, lenže nepodajné krovie ju driapalo za šaty a triumfálne si ponechávalo kusy látky. Divo sa ruvala o každý krok. Konečne mala pocit, že zvíťazila, odlepila sa od nepriechodného porastu, neudržala však rovnováhu, preletela cez hlavu a skotúlala sa dole svahom, pričom sa poriadne doudierala. Začula Milenin výkrik, ale neobzrela sa.

Adamovi ľudia mali Milenu nechať na pokoji. Ak to nie sú Adamovi ľudia, bude lepšie, ak sa obzerať nebudem.

Zdvihla sa zo zeme, podkasala si sukne a bokom k strmému brehu sa spúšťala stále nižšie, mäkké lesné podložie jej kĺzalo pod nohami. Nad budúcnosťou sa nezamýšľala. Jediné, na čo myslela, bol útek.

Preč! Nech sa deje, čo sa deje. Pre mňa cesta k manželovi nič dobrého znamenať nebude.

Naberala rýchlosť, vetvy stromov ju šľahali a odtrhali z nej kusy látky.

Teraz treba žiť! Ostatné záležitosti doriešim neskôr. Potom. Keď sa Adam oficiálne ujme vlády. Dodávala si odvahu, na návrat nepomyslela.

Terén sa postupne zmierňoval, rovnako ako jej tempo. Potkýnala sa o korene, trnie malinčia ju zdržiavalo, les potemnieval, stromy hustli a mohutneli. Dych ju pri behu štípal a začalo ju pichať v boku. Dezorientovaná sa zastavila.

Kam teraz?

Jej myšlienky prerušil ktosi, kto ju schmatol okolo pása a zdvihol zo zeme, ani sa nestihla nadýchnuť. Pustil sa s ňou do behu.

Kričala by o pomoc, prirýchlo si však uvedomila, že jej nemá kto pomáhať. Sama teda bojovala s pevným zovretím. Pokúšala sa obzrieť, zistiť, kto ju unáša a kam. Dôvodov prečo mohlo byť neúrekom.

Pri ozrutnom strome ju únosca zložil na zem, tam zastal.

Zvrtla sa. Odporom sa jej vykrútili ústa, s výkrikom sa rozohňala, aby zelenému mužovi s množstvom čiernych bradavic vyškriabala oči. Tento mal zelené vlasy o čosi dlhšie ako neborák, ktorý zahynul pri koči, aj obočie nad čiernymi očami mal podivne biele. Práve sa nechtami blížila k jeho tvári, keď ju niečo nabralo do vzduchu a s obrovskou rýchlosťou odnášalo preč.

„Áááá,“ nedokázala zabrániť zúfalému protestu, ktorý sa jej vydral z pľúc. Možno kedysi túžila lietať, ale takto si to nepredstavovala. Srdce jej pumpovalo strachom, ocitla sa privysoko a pohybovala sa prirýchlo, aby si let užívala. Pohľadom skĺzla po nepriateľskej paži, ktorá ju zvierala s úmyslom vytriasť z nej dušu. *Aspoň ho uhryznem, možno stisk povolí.*

Napočudovanie sa jej okolo drieku obkrúcal konár stromu. Hrýzť do dreva jej pripadalo zbytočné, skôr by prišla o zuby, než by ho vážnejšie ohrozila. Znovu sa spamätala

a s bojovým jačaním sa pustila z nepriateľa aspoň strhávať kôru.

Možno ho to zabolí. Možno je to pre neho ako koža pre človeka. Ošúpem ho!

Lenže konár akoby mal vlastnú vôľu a jediným jeho želaním bolo odpratať ju čo najvyššie do koruny. Skoro sa dotkla neba, keď ju pustil. S pištivým „jááááj“ klesala, tesne nad zemou ju zachytil ďalší konár iného stromu a znovu ju vyniesol do výšin. Pohadzovali si ju, akoby nič nevážila.

Nakoniec ju s nechtami od zápasu rozodratými do krvi zložila posledná vetva na zem. Balka sa nedokázala udržať na nohách, žalúdok ju presviedčal, že ešte stále lieta. Klesla do trávy a zúfalo sa jej pridŕžala. Neustále sa obzerala, kto ju ešte napadne a odkiaľ a bola pripravená vrhnúť sa do boja aj krikom.

Nič sa nedialo. Snažila sa teda upokojiť a polapiť dych.

Začula šuchot, spozornela. Zapozerala sa do tieňov medzi stromami, odkiaľ vyšiel bosý, do pol pása obnažený muž s dlhými čiernymi vlasmi, voľne rozpustenými okolo hrdej súmernej tváre. Bol vysoký a dobre stavaný, iba mierne pohrdavý úškrn a zvrátené obočie kazili jeho takmer dokonalý zjav. Za lakeť ťahal slúžku Milenu s rukami spútanými za chrbtom.

„Obe polapil Bergon, otec. Myslím si, že svoj dlh tým splatil,“ pyšne vysvetľoval niekomu, kto musel stáť za ňou. Obzrela sa.

Stál tam vysoký štíhly stavec s dlhými bielymi vlasmi a neveriteľne dlhou sivobiellou bradou, ktorá prezrádzala, že bol kedysi čiernovlasý ako muž, ktorý ho označil za otca. Aj oči mal rovnako sivomodré, hoci pleť oveľa bledšiu než sebavedomý mládenec. Vďaka oranžovým lúčom, ktoré zapálilo odchádzajúce slnko, tváre oboch mužov žiarili do hustnúceho šera pohlcujúceho les.

Stavec držal v rukách vysokú palicu z vyrezávaného dreva, cez nahé plecia mal prehodený tmavozelený plášť. Musel takto stáť už hodnú chvíľu, aspoň teda vyzeral nepohnuto.

„Bergonovi odpúšťam, vždy bol hlupák. Určite naozaj netušil, čím sa prehrešil. Lenže ty si bol za neho zodpovedný, nebude jednoduché vymazať tvoje zlyhanie,“ pokojným

vyrovnaným hlasom napadal bosého muža v obtiahnutých kožených nohaviciach.

Mladý a prchký. Zlostne pohodil hlavou a posotil Milenu k princeznej. Slúžka spustila krik a hodila sa na kolena: „Nechajte ma ísť! Ja za nič nemôžem,“ bľačala.

„Pššt,“ princezná sa narovнала a dvíhala ju zo zeme, aby ju upokojila a nedopriala únoscom radosť z vystrašených obetí.

Adamovi sa prepad očividne nevydaril. V duchu sa modli-la, aby aspoň prežil. A cesta k elfskému manželovi bude pokračovať, lebo ak existujú elfovia, toto sú oni! Teraz si bola istá. Už sa nedivila, že o nich vznikali legendy, s mužmi na zámku by si ich nepomýlila ani omylom. Vlasy mali dlhšie a hustejšie, než by ktorákoľvek dvorná dáma vôbec snívala, neupravené, voľne rozpustené, popri tvári spletené do vrkôčikov s pierkami namiesto ozdôb. Ich polonahé telá plné svalov na ňu pôsobili vulgárne a akosi necivilizovane. Pravda, odporne nie.

„Sama ušla,“ argumentoval stavec výčitkou, od mladého očakával vysvetlenie. Obaja náreky slúžky ignorovali.

„Ušla,“ prchko prikývol mladý muž. „Čo ti mám vysvetlovať, keď si všetko počul?!“ papuľoval.

„Chcem to počuť od teba, Jugir,“ vôbec sa nedal vyvieť z rovnováhy bielovlasý. „Porozprávaj mi.“

Jugir chvíľu predýchával zlosť, potom sa vzdorovito zahľadel otcovi do očí.

„Sledovali sme koč, uberal sa po našej hranici. Bergon plánoval ľudí vystrašiť, aby mali pocit, že o princeznú prišli, ako bolo dohodnuté. O ostatné sa mali postarať stromy. Ale...“ rozprával trochu prirýchlo a odbíjal udalosti ako nepodstatné.

„Ale!“ dôrazne ho zastavil otec a jemne ťukol do zeme palicou dlhšou, ako bol on sám.

„Predbehli ho Uronogovi ľudia,“ opovržlivo vyhrnul vrchnú peru mládenec. Neznášal, keď mu otec dával lekcie.

„Dobre si zapamätaj, synu,“ zabával sa na netrpezlivom mladíkovi otec. „Tvojou úlohou bude princeznú živú a zdravú doviešť ku kráľovi temných elfov,“ pokyvkával hlavou a nadradene sa usmieval.

„K Uronogovi?“ neveriacky pokrčil čelo mladý muž.

„K Uronogovi,“ súhlasil starý elf. „Ani my si neželáme porušovať staré tradície a vďaka Bergonovej neopatrnosti splácame regentovi Rudolfovi láskavosť. Žiadal neter bezpečne doručiť k nášmu nepriateľovi na južnej hranici za ženu,“ palicou ukázal na princeznú zahalenú v modrom odevu, teraz už sem-tam dotrhanom a ufúlanom.

„Prečo nás Rudolf o niečo také požiadal? Mohol ju predsa previesť po bezpečných cestách, ktoré vybudoval jeho predchodca. Musel vedieť, že s Uronogom bojujeme!?“ Jugir tomu nerozumel.

„Raz budeš kráľom elfov,“ pritakával si súčasný elfský kráľ. „Mal by si rozpoznať, ak niečo nie je v poriadku a vytušiť, čo sa za tým skrýva. Rudolf uzavrel s Uronogom dohodu, to sa našim zvedom podarilo zistiť. Úlohou je do troch mesiacov priviesť temnému nevestu. Svojím územím by to Rudolf nestihol, niet pochyb. O pomoc požiadal naše lesy, kalkuloval s naším záväzkom, z tohto pohľadu ide o pochopteľnú skratku. Ale v poriadku nebude. Uronog zrejme využil Rudolfove sebavedomie a nám nastražil pascu. Keď sa do nás pustia z oboch strán, ťažko sa ubránime. Rudolf zasa dobyvačnou vojnou na juhu zahladí svoj nástupnícky problém, toľko sa dá predpokladať. Alebo chcú obaja odpútať pozornosť od niečoho ešte dôležitejšieho,“ dohovoral starec a na pár chvíľ sa odmlčal, aby synovi poskytol čas na premýšľanie. „Budeš zodpovedný za jej život,“ opäť palicou kývol na Balku. „Ak úlohu zvládneš, zabudnem na Bergonov prehrešok. Tak sa pyká za chyby, synu,“ stále hovoril rovnako pokojne.

„Nemôžem za to, že je hlupák!“ nespokojne sa ohradil Jugir.

„Môžeš, nemôžeš... Taká je zodpovednosť kráľov za ľudí a za skutky. Nikto sa nebude pýtať, či konali na tvoj príkaz alebo z vlastnej vôle. Musíš riešiť, čo spôsobili a spôsobia.“

Mladý muž nespokojne zvesil hlavu, nad ničím premýšľal. Náhle sa vzbopil, zahľadel sa na mriežku votkanú do modrej tkaniny, ktorá úplne zahaľovala princeznú a jeho čierne oči sa snažili zachytiť pohľad za ňou.

„A čo ona? Bude stále utekať, aby to bolo zložitejšie? Je súčasťou tajného paktu, v ktorom sú všetci proti nám?“ ešte stále sa chcel s otcom skôr hádať.

„Myslím si, že princezná je rozumná žena,“ stavec jej venoval pohľad, zdalo sa, že sa zhovára priamo s ňou. „Dohodu strýka Rudolfa s Uronogom poznáme len čiastočne. Vyvolajú konflikt, ktorý majú do troch mesiacov zavŕšiť svadbou. Ak svadba nebude, boje budú pokračovať, potom už každý na vlastnú päsť, tak nám zvestovali špehovia. Jedno je isté, Uronog bude robiť všetko preto, aby si k nemu nedorazila. Nepotrebuje, aby si cieľ dosiahla. Stačí mu získať spojenca na začiatok, preto vysielal vrahov, ktorí ňu majú znieŕť zo sveta, krásavica. V našom lese by vina padla na nás. My to nedovolíme, budeme ňu chrániť. Až v Uronogovom lese budeš naozaj v bezpečí, tam sa musí držať litery paktu. Mala by si s nami spolupracovať.“

Princezná sa necítila príjemne, bezpečie Uronogovho lesa ju nelákalo. Možno mala svadba pre elfov nejaký význam. Ale čo pre ňu? Nad tým sa nik nezamyslel.

Adama zatiaľ nespomenuli, v duchu sa stále spoliehala, že ju zachráni.

Uronogovi ľudia prepadli koč, fajn. Očividne sa ani elfovi do ženby nechce a dúfa, že nevesta navždy zmizne. A ona zmiznúť chce.

Musím nájsť Adama a vypadnúť z týchto prekliatych lesov. Nebolo jej po vôli vydávať sa za nikoho.

„Ona možno očakáva, že ju zachráni pán brat,“ stavec akosi pochopil, načo myslí a pristúpil až k nej, hoci poznámku venoval svojmu synovi. „Princa skoro roztrhal Uronog vlkodlak za kopiju v chrbte. Museli sme to šialené zviera zničiť. Tvojho brata potom bludičky poslali domov,“ zastal pred ňou, takmer sa ho mohla dotknúť. Pokračoval. „Nechaj brata ísť, princezná, ak ti na ňom záleží. Potrebuje zostaviť armádu a nemôže plytvať časom. Rudolf proti nemu čoskoro podnikne svoje kroky.“ Tým ju trochu vystrašil. „Som Lebosil, kráľ elfov,“ mierne sa uklonil, dvorným gestom ju zaskočil. „Nechaj brata ísť, nech si chráni vlastný život. Nebude to mať jednoduché. V boji o trón má našu podporu, lebo veríme, že Rudolfove plány na výboje v elfských lesoch ukončí. Je možné, že sa za neho postaví aj dostatočné množstvo súčasných vazalov. Sám by bojovať nezvládol. Ľudia nemajú dostatočne silné zbrane na boj proti takým bytostiam, ako sme my, len

spoločnými silami máme nádej na víťazstvo. Adam teraz potrebuje pre seba každý deň, každú hodinu, aj minútu. Kým ťa k temnému dovieme, môže uspieť. Za ten čas sa veľa zmení, s čím pravdepodobne všetci počítajú.“

Princezná zarazene prehodnocovala, čo sa práve dozvedela. Opäť si kládla otázky, ktoré ju trápili už dávnejšie a musela si priznať, že by v prípade prevratu bola bratovi na ťarchu. Na otázku: Strýko? Uzurpátor? Bola odpoveď bola jasná: Áno!

Rudolf sa na Adamov trón dávno chystal. Zbavil sa mňa, prečo by sa nezbavil Adama? Vedeli sme, čo plánuje, vždy sme boli v strehu. Pre Adama by bolo jednoduchšie, keby sa o mňa starať nemusel. Jemu pôjde o život. Ja si zatiaľ poradím sama! Stratím sa v lese.

„Ujdem. Nikde nie je napísané, že vám nemôžem ujsť,“ vyštekla na kráľa elfov. Potrebovala pár dní, kým Adam oficiálne zruší zasnuby. Nech sa elfovia vraždia medzi sebou.

Blahosklonne sa nad jej odhodlaním pousmial.

„Isteže. Ale neviem si predstaviť, čo by si si počala v elfských lesoch bez pomoci. Úplne postačí, ak nepadneš do rúk Uronogovych ľudí, skôr ako ťa ochráni litera paktu. Drž sa tuto Jugira. Je to spoľahlivý chlapec.“

„Musí si dať dole tie háby! Nemôžem chrániť niekoho, koho nevidím. Ako mám vedieť, ktorá je princezná?“ stále nebol so svojou povinnosťou spokojný budúci elfský kráľ.

„To nechám na teba, synu,“ spolu s hlasom pomaly mizol elfov otec, až sa úplne rozplynul.

V tej chvíli sa Milena vrhla na kolená.

„Nechaj ma ísť!“ líce si pritlačila k Jugirovej dlani.

S odporom ju odtlačil, ani sa na ňu nepozrel.

„Vyzleč si tie háby, princezná. Potrebujem ti vidieť do tváre,“ rozkazoval panovačne, nahnevaný, že ho namočila do povinností, ktoré sa mu nepáčili a stala sa jeho príťažou.

„A to mám po lese behať nahá?!“ oplácala mu rovnako neprívetivo. Nestála o jeho pozornosť.

„Nie,“ zháčil sa. Nemal po ruke náhradné ženské oblečenie, aj sa obzrel, akoby nejaké hľadal v temnej tráve. „Vlastne postačí, ak si dáš dole závoj s korunkou, čo máš cez tvár. Sama si videla, že sa po lese neradno premávať v róbach,“

zmiernoval, veď nebolo jej chybou, že pyká za Bergonov prehrešok. To Bergon bol blbec. Vedome prekračoval zákaz vstupovať na územie ľudí, po nociach pod maskou krásneho junáka navštevoval švárne devy. Nikto by sa nič nedozvedel, keby devy nepovili škaredých zelených netvorov. Niet lepšieho dôkazu. Rudolf dal pohodiť mŕtve telá novorodeniakov na hranici lesa a očakával vysvetlenie. Bola to pre Lebosila veľká potupa, prisľúbil za prehrešok poddaného zaplatiť.

„Nech ti dá nohavice tvoja slúžka,“ skúšal nájsť riešenie.

„Môžem si zobrať aj závoj s korunkou?“ dychtivo s výmenou za obe súhlasila Milena. Že sa jej bude nepohodne kráčať, ju akosi nekvárilo. Zabudla na strach, tešila sa na svoju dôležitosť. Akoby to bola koruna, čo robí z ľudí tých mocných.

„Otoč sa!“ princezná bola nahnevaná, lebo celý život musela niekoho poslúchať. Pohrávali sa s ňou. Aj na zámku ju údajne chránili pred nebezpečenstvom, všetko preto, aby politike nerozumela. A nakoniec ju aj tak odpratali úplne.

Utečiem!

Jugira zlosť prešla. Slúžke prerezal putá na rukách a odkráčal medzi stromy, aby obom ženám doprial pocit súkromia s vedomím, že v jeho vlastnom lese mu ujdú len ťažko.

Prestrojené sa porozhliadli po okolí. Tma pohltila les, žiarivý mesačný svit sa prebíjal pomedzi husté konáre a sfarboval im tváre na mliečnobielo.

„Hej!“ zakričala Balka navlečená do nohavíc v snahe privolať polonahého spoločníka. Nemienila byť úctivá.

Odrazu sa z Mileniných úst vydral vystrašený výkrik. Niečo ju stiahlo za nohu, tresla tvárou o zem. Zúfalo sa zachytávala o korene stromov, nechty zarývala do lesného podložia, napriek tomu ju čosi odťahovalo preč.

Princezná priskočila slúžke na pomoc, chytila ju za ruky a dupala po podivných čiernych koreňoch, ktoré ju unášali.

Pribehol k nim Jugir a len čo odtrhol princeznú od Mileny, korene slúžku roztrhali. Čerstvá krv postriekala stromy aj trávu, princezná zúfalo jačala: „Nie! Nie! Niééé.“ Pokúšala sa vytrhnúť z Jugirovho zovretia, čo sa jej nepodarilo. Zato ju hojne skropila Milenina teplá krv. Málo chápala súboj, ktorý sa na zemi odohrával. Korene sa spleťali a rozpleťali, akoby medzi sebou zápasili. Občas sa zaborili do niektorej z častí Mileninho bezvládneho tela a vyvolávali ďalšie spršky krvi, ktorá zavlážovala čierny les. Keď sa upokojili, nehybné pahýle svojho druhu povyhádzovali na hromadu a rozdriapané telo slúžky odpratali.

Jugir prepustil Balku zo zovretia svalnatých paží. Uvedomila si, že je jediná, kto vzlykmi narúša ticho večera. Zmlkla. Ešte chvíľu stála zmáčaná mazľavou lepkavou tekutinou ako bez ducha, potom sa zosunula na zem.

Kľakol si k nej, objal ju, aby ju upokojil.

„Pôjdeme ďalej, princezná,“ zašepkal. Chápal, že toho bolo na ňu priveľa. Sám si uvedomil, že situáciu podcenil. Odviešť princeznú nebude také jednoduché, ako predpokladal. A nuda to, zdá sa, tiež nebude.

Stále sa nehýbala. Zobral ju teda do náručia a chlácholil ju ako matka dieťa. Držiac ju na rukách, pustil sa s ňou lesom, čo najďalej od miesta, kde sa strašná udalosť odohrala.

„Čo to malo znamenať?“ ozvala sa, keď sa spamätala.

„Poviem ti, ani ja by som neuveril. Vôbec nechápem, ako sa k nám dostal cudzí koreň.“

„Koreň?“ vyčerpaná po ňom nechápavo opakovala slová bez významu.

„Sú to bytosti lesa. Naše bytosti. Vy ľudia o nich nemáte potuchy. Tí, čo roztrhali tvoju slúžku, k nám nepatrili. Naše korene s nimi skoncovali. Situácia okolo tvojho doručenia bude o čosi zložitejšia,“ rozprávanie neprerušoval, ba ani sa nezadýchal, hoci ju po celý čas niesol.

„Ale prečo?“ potichu zastonala.

„Lebo mala na hlave závoj s korunkou. Museli si ju s tebou pomýliť. Narobíte okolo urodzených neviest toľko tajností,“ vôbec s ňou nemal zľutovanie. Potreboval, aby si uvedomila vážnosť varovania, ktoré jej osud uštedril.

Zaspala mu na rukách. Aj pre neho to bol náročný deň, zložil ju do trávy a poprosil o ostrážitosť.

Tráva prisľúbila, že na ňu dohliadne.

Keď sa ráno Balka prebudila, nik pri nej nebol. Hneď sa preľakla a schúlila do kľbka, v tej istej chvíli si uvedomila, že má šaty postriekané krvou. Hrôzy včerajšieho večera sa jej vrátili s novou naliehavosťou.

„Panebože!“ vyskočila na nohy, točila sa dokola a pohľad nespúšťala z krvavých škvŕn na látke. Márne sa snažila tých miest nedotýkať, cítila ich po celom tele. Dôkaz strašného konca jednej slúžky. „Panebože, panebože,“ opakovala neustále, až kým sa pri nej neobjavil elfský sprievodca s brašnou prevesenou cez plece. Vyložil z nej na zem chlieb, odložil čutoru s vodou a vybalil hrudku syra.

„Sadni si,“ prikazoval opatrne. „Potrebuješ nabrat' sily, čaká nás ťažký deň.“

„Nemôžem,“ znova zavzlykala. „Nemôžem chodiť v týchto šatách. Nemôžem takto. Milena je mŕtva, ja nemôžem,“

pochytila ju sebaľútosť. Klakla si na kolená, naťahovala pred seba šaty a ukazovala na miesta plné flakov. „To je krv. Chápeš? Jej krv!“ hľadela na neho nepríčetne, líca mala ufúľané, lebo si ich utierala rukami zababranými od hlíny.

Elf sa na ňu zahľadel, v jej veľkých očiach sa odrážala nečakaná strata. Možno na zámku čelila intrigám a dvorným príkorm, určite sa však nevyrovnali hrôzom predošlej noci. Vyzerala ako vtáčatko vypadnuté z hniezda. Drobné a bezbranné. Pohľad uprel neznámo kam, akoby premýšľal, vlasy mu pritom viali vo vetre.

„Dobre. Poď so mnou, postaráme sa o teba,“ ponúkol jej ruku, zdrapla ju, chopila sa jej s absolútnou dôverou.

Viedol ju hustým lesom, až vyšli na pláž s pieskom. Pred nimi sa rozprestieralo jazero, na ktorého hladine sa pokojne trblietalo slnko. Zastali pred pokojnou vodou, zašepkal: „Lima, prosím.“

Odrazu sa na hladine zdvihla vlna, natiahla sa a vyvalila k brehu. Pred pieskom sa z nej vyformovala ženská postava. Nie úplná, iba obrysy, ktoré na spenených okrajoch vyšplechovali.

Vodná bytosť vystúpila na breh, jej bosé nohy zanechávali v piesku vlhké škvryny. Pristúpila k princeznej a chytila ju za ruku.

Uplakaná Balka bez námietok vymenila istotu Jugirovej dlane za vlhkú ruku neznámej. Hoci ju bytosť ťahala do jazera, ani na chvíľu nezaváhala. Jediné, po čom práve túžila, bolo zbaviť sa zaschnutej krvi na šatách a verila, že jej vodná pani pomôže.

Vošli spolu do vody, ktorá ich príjemne hriala. Kráčali stále hlbšie a hlbšie. Princezná sledovala, ako sa jej krvou nasiaknuté šaty máčajú, odteká z nich červeň, riedi sa a mizne v nenávratne. Konečne sa spokojne usmievala. Nevnímala, že sa žena vedľa nej rozpúšťa vo vodnom okolí, dokonca s ním splýva. Stále cítila jej stisk, už musela plávať.

Vtom ju čosi schmatlo za nohy a potiahlo pod vodu.

Nešťastná ľudská žena dostala strach. Začala kopať nohami, zúfalo sa snažila vyplávať nad hladinu. Zadržila dych, ale neviditeľná sila ju stále rýchlejšie sťahovala, až kým sa chodidlami nezabárala do piesku. Prekvapivo teplý piesok sa

ligotal v odleskoch slnečných lúčov, ktoré sa k nemu prepracovali masou vody a zalamovali sa do rôznych uhlov.

Priplával k nej húf zlatých rybiek. Plávali, akoby tancovali, akoby nevnímali, že bojuje o život. Vytvárali vzorce a útvary, možno očakávali, že ako správne publikum ocení tú nádheru.

Lenže ona sa bála, že viac nevydrží bez nádychu. Niečo ťažké ju držalo na dne, nedokázala sa od neho odraziť.

Pomóc! Predralo sa jej pomedzi pery, voda zaliala ústa.

Rybky pritancovali bližšie, možno, aby rozumeli.

Nie. Drobnými ústočkami chytili šaty, ktoré mala oblečené. Neveriacky sledovala, ako jej boj o život nik neberie vážne. Chcela šantiaci húf odohnať, no od chrbta zacítila dotyk, ktorý ju prinútil zdvihnúť ruky a rybky z nej šaty vyzliekli. Ani nohavice im nenarobili väčšie problémy. Vyplašená Balka dychčala, krv jej udierala do tepien.

Zomriem!

Nahá cítila vodu na pokožke, vlasy sa jej pohojdávali okolo krku, pokojne by sa s rybkami mohli pustiť do tanca.

Nezomriem!

Pochopila po vydarenom nádychu, zamrkala prekvapenými očami a poobzerala sa.

Rybičky sa kúdolili okolo jej šiat, drobnými ústočkami z nich odštipkávali neviditeľné čiastočky, hoci z látky očividne neubúdalo a postupne všetky odevy vynášali nad hladinu. Nemo sledovala, ako miznú a ponechávajú ju žasnúť nad tým, čo sa prihodilo.

Opäť sa vedľa nej vyformovala bytosť z vody, tento raz so zreteľne zelenomodrými očami a krásnym úsmevom v prievitnej tvári.

„Šaty sme ti vyniesli na breh. Užovky ich rozvešajú po kónároch,“ vodná žena sa s ňou zhovárala. Hoci otvárala ústa, Balka si bola istá, že ju nepočuje ušami. „Zvesiť ich musíš sama, my by sme ich zmáčali,“ vláčne sa zasmiala a žičlivo vystrela ruky, aby ju posmelila.

„Toto je sen,“ pokúsila sa do vody prehovoriť princezná, čo sa jej podarilo, dokonca bez toho, že by vydala hláska. „Bála som sa,“ trochu vlniacu sa krásavicu obvinila zo strachu, ktorý pri potápaní prežívala.

„Nehnevaj sa. Keby sme ti vysvetľovali, čo chceme urobiť, neuverila by si a nikdy by si do vody nevstúpila. Napokon, potrebovala si sa na chvíľu zaoberať viac sama sebou, ako tým, čo postihlo tvoju nešťastnú slúžku.“ Priehľadná pani pristúpila bližšie a objala ju okolo pliec. Jej dotyk sa na ľudské nepodobal, hrial aj chladil zároveň.

„Pod, vystúpime na breh. Čaká ťa neľahká cesta,“ nadľahčila ju vodná žena, takže sa konečne odrazila od dna, na ktorom uviazla. Vyplávala nad hladinu, kde sa zasa normálne nadýchla. Vedľa nej sa z vody vynorila hlava s časťou ramena a ruky, ktorá naznačovala k brehu.

„Pozri, tvoje veci,“ so smiechom ju nasmerovala bytosť.

Princezná vyhladala odevy, ktoré viseli na konároch a zohrievali sa na slnku.

„Kde je Jugir?“ nikde nevidela elfského sprievodcu. Očakávala, že bude stáť na brehu.

„Nechcel ťa uvádzať do rozpakov. Nie si vraj na nahotu zvyknutá. Príde, keď ho zavoláš,“ silnel hlas vodnej pani, ktorá vystupovala z hladiny, akoby ju rodila sama voda. Stále držala ľudskú priateľku za ruku. „Ďalej ťa radšej ponechám Vánkovi. Každý môj dotyk by ťa znovu zmáčal. Dávaj na seba pozor, Balka. Si odvážne dievča,“ vodná víla opäť začala ustupovať späť do jazera, pomaly sa s ním zlievala, až v ňom úplne zmizla.

Balka osamela na pláži. Uvedomila si svoju mokrú nahotu, objala si ramená a skontrolovala, či sa naozaj nik nepozera. Zacítila tisíce pohľadov, hoci ju obklopovalo mĺkve ticho, ktoré narúšal len vzdušný vír. Previaľ ju, zakrútil sa okolo nej, bol príjemný a hrejivý. Pod jeho teplým dotykom jej pokožka okamžite vysychala. Ešte ju chladili mokré vlasy, tak sa do nich oprel, zdvihol ich do výšky, skrútil cez tvár a zasa popretriasal. Uvoľnene sa rozosmiala. O to intenzívnejšie sa jej zaplietol medzi blondavé kučery a láskavo ich zbavoval studenej vlhkosti. Potom zmizol, ani čo by tam nikdy nebol.

Ostala stáť a znova sa podozrievavo zahľadela na šaty. Váhavo sa k nim priblížila, akoby mohli ožiť. Konáre, na ktorých viseli, by ju mohli pohadzovať po lese, to už raz zažila. S obavami zvesila svoje zvršky a kým sa obliekala, nespúšťala z očí podozrivé okolie.

Nič čudného sa neudialo. Príroda sa správala, ako by aj mala. Ibaže princezná sa viac nedokázala zbaviť pocitu, že rovnako ako ľudia žije a vníma, hodnotí ju či dokonca o nej premýšľa.

„Jugir?“ opatrne zavolala jeho meno, ani sama si nebola istá, či chce, aby ju budúci kráľ elfov našiel. Ak by sa totiž neobjavil, mohla by...

Rozbehla sa do lesa. Pridávala do kroku a pridávala, až naozaj chcela ujsť. Od všetkých, čo ju do niečoho nútili. Ujsť niekam, kde by mohla byť voľná.

Znenazdajky jej zastal cestu, takže mu vbehla do náručia.

„Tak už sa cítiš lepšie?“ tváril sa, že hovorí o šatách. Vôbec nekomentoval jej zjavný pokus o útek, v duchu jej nezlomné odhodlanie istým spôsobom obdivoval. Dokázal pochopiť túžbu po slobode.

Vymanila sa z jeho nie práve najtuhšieho objatia, sklamaná sklonila hlavu a prikývla.

Chvíľu kráčali mlčky.

„Nie si hladná?“ opýtal sa, akoby sa nič nestalo.

Klamať, že nie je, jej pripadalo hlúpe. Priznať pravdu zasa ponižujúce.

„Ja by som teda zožral vlka,“ ignoroval trápne ticho, ktoré sa medzi nimi rozhostilo. Spustil na zem brašnu so zásobami. „Tuto si posluž,“ vyložil chlieb a syr, „ja ešte potrebujem aj poriadny kus mäsa. Hneď som späť.“ Nechal ju v rozpakoch postávať nad jedlom a zmizol medzi stromami.

Na útek nepomýšľala. Len očkom mrkla do strán, aby sa presvedčila, že to naozaj nemá význam.

Tráva, stromy, vietor, všetko tu pracuje pre neho.

Sadla si na zem a ostýchavo zobrala do rúk hrudku syra. Práve doň zahryzla, keď sa objavil so zajacom nastoknutým na ražni, pripraveným na opekanie. Skoro jej od hanby zabehlo. Cítila sa prichytená pri svojej trápnej odkázanosti na jeho pomoc.

On si ju nevšimal. Zložil zajaca a znovu niekam zmizol. Vrátil sa s raždím v náručí. Pripravil pahrebu a so sarkastickým úsmevom ju varoval: „Radšej sa odvráť, ak chceš byť naďalej v tom, že zázraky neexistujú. Ľudia nechcú poznať pravdu, s odstupom času možno neuveríš ani sama sebe.“

Ťažko preglgala túžbou načiahnuť sa po čutore s vodou, ktorá ležala pri jeho pravom kolene. Akonáhle jej došiel význam jeho slov, zapálila ju zvedavá opatrnosť.

„Len sa trochu odvráť do strany, princeznička, nerád by som pôsobil ako netvor,“ robil si z nej žarty. Slovo princeznička znelo ako výsmech.

Ale nebola tu za paničku, bola hračkou v jeho rukách, odvrátila teda zrak. Ani nestihla pozornosť zamerať na najbližšie okolie, začula plameň, ktorý pohltil drievka na pahrebe. Neveriacky sa otočila, skontrolovala obe elfove ruky, pátrala aj okolo ohňa, nenašla však nič, čím mohol plameň zapáliť.

„Sme čarovné bytosti,“ pobavene vstával.

Hnevalo ju to. Na tajomné schopnosti neverila, len zatiaľ nemala pre niektoré úkazy vysvetlenie. Lenže čo ak existujú? Čo ak elfovia skutočne ovládajú nepochopiteľné sily? Čo by ľudia urobili, keby sa o nich dozvedeli? Určite by sa báli. A zo strachu... strach máva veľké oči, zrejme by ich pre istotu vyzabíjali. Nie, ľudia by nechceli pripustiť, že korene bojujú a elfovia dokážu vyčarovať oheň. Ak sa na zámku cítila bezbranná, v tomto lese sa cítila navyše aj stratená. V spoločnosti niekoho nevyspytateľného. Zahľadela sa na neho. Pôsoobil ľudsky, takže nechápala prirovnanie k zvieratám, ktoré elfom najčastejšie prisudzovali. Vyzeral ako muž.

Bežný muž z lesa. Trochu ušľachtilejší než sa pôvodne zdalo. Na zámku by za ním vzdychali všetky dvorné dámy. Vlastne by sebavedomým vystupovaním a hrdým držaním tela vyvolával prirodzenú autoritu, takže aké zviera? Chlpatý je skôr menej...

Začervenala sa nad svojimi úvahami a sklopila zrak.

„Nemáš výčitky svedomia, keď požíraš vlastných druhov?“ musela zaútočiť, aby sa trochu obrátila a získala späť svoj odstup.

Výbuchom smiechu ju zahanbil.

„Naozaj neviem, aké skreslené predstavy o nás vy ľudia máte?“ pokyvkával hlavou a zavesil ražeň so zajacom medzi dva umne vybraté konáre. „My život rešpektujeme, aký je. Mám sa tváriť, že radšej umriem od hladu, ako by som skolil zajaca alebo srnu? To je choré. Lenže na rozdiel od vás, ja som zajacovi prejavil úctu. A nikdy si neberiem viac, ako potre-

bujem. Zužítokujem všetko, čo mi môže poskytnúť. Podelím sa,“ roztvoril náruč, zaváhal, potom stiahol ruky k telu a kývol na ňu, „s priateľmi.“ Čo pôsobilo ako výsmech. Pôvodne musel priateľmi myslieť bytosti lesa. Ťažko ju mohol označiť za priateľku, i keď nepriateľmi neboli. „Máte úplne pokrútenú morálku,“ pokračoval. „Poľovačky robíte pre zábavu, chudákovi, ktorí mrú od hladu, nedovolíte loviť v lesoch, vraj sú vaše. A keď idú po žobrote, hádzate im odrobinky, pritom sa bijete do hrude, akí ste cnostní a ušľachtilí.“ Čupol si k ohňu a sledoval opekanie.

So všetkým, čo spomenul, by dokázala súhlasiť. Keby mohla. Pri tomto ohni však zastupovali protistrany. Ak bol priamo jej nepriateľom, hodlal ju zaniest' k nepochybne nepriateľskému elfovi. Nemohla s ním súhlasiť.

„Ja nežijem v lese. To vy spolupracuje so stromami a zvieratá asi tiež patria do tajomnej zelenej ríše, v ktorej ste všetci druhovia,“ chcela, aby jej poznámka vyznela uštipačne.

„Máš pravdu,“ zvažnel. „Patria. Rovnako ich radosti, trápenia, bolesti, či dokonca smrť. Nestránime sa toho, čo je prirodzené...“

Oheň na pahrebe náhle vzbĺkol, zdvihol sa vysoko ku korunám stromov, takže elfove vysvetľovanie prerušil.

Jugir vyskočil na rovné nohy a namiesto toho, aby o krok ustúpil alebo ušiel, aby ho nepohltili plamene, nerozumne sa k ohňu ešte priblížil.

„Igilot?“ zdalo sa, že oslovuje oheň sám.

Plamene sa upokojili, vytvarovali preblikávajúcu bytosť, muža, vlastne len jeho trup od pol pása nahor, pričom jeho spodná časť naďalej plápolala. Holohlavý muž s rukami založenými na hrudi akoby tancoval na polienkach.

„Uronogovi igniti naše lesy!“ horlil ohňový muž. „Nebude to len tak, pretože presne v tom istom čase založili ohne aj ľudia z Rudolfovej zeme. Kráľ regent sa síce tvári, že s tým nemá nič spoločné, ale neveril by som mu. Naši zareagovali odvetou, ťažko bude dokazovať, kto vojnu začal.“

„Ako sa Uronogovi ľudia dostali nepozorovaní až k nám?“ namietal Jugir.

„Nemám potuchy. Šlo o pár nie veľmi silných jedincov, mohli sa prešmyknúť. Zrejme nevyzerali nebezpečne. Horšie

je, že ľudské ohne plundrujú naše pohraničie,“ vysvetľoval ohnivec a energicky pritom mával rukami, od ktorých odlietali plamienky a neškodne zasychali na vlhkej zemi.

Následník elfského trónu sa bezducho zahľadel na princeznú.

„To nebude len tak, ten tvoj sobáš,“ nevenoval jej skutočnú pozornosť, viac ho trápil obsah Igilotovej správy.

Z oblohy sa k nim zniesla vrana a sadla si tesne vedľa ohňa. Zlovestne zakrákala. Obaja muži ju nervózne sledovali, z ich výrazov sa dalo čítať, že od nej očakávajú viac ako krákanie.

Vrana zamávala krídlami, tie sa natiahli a zmenili na ľudské ruky. Podskočila a premenila sa na dievčinu s čiernymi vlasmi, v čiernych šatách.

„Otrávilí Adama!“ prinášala neprijemné zvesti. „Aslid ti posielala svojho Kapita, Jugir. Musíš okamžite vyraziť, inak sa Adam rána nedožije!“

Balke sa krv navalila do tváre.

Adama? O akom Adamovi to kráka? Rozčúlila sa. Akosi mala pocit, že sa jej správa osobne dotýka. Chcela sa opýtať, chcela zareagovať, lenže pomedzi stromy sa začalo predierať čosi, čo úplne strhlo jej pozornosť. Rozhrnulo to vysokú borovicu, akoby bola stebлом púpavy. Vykrikla by, keby jej od údivu nevyschlo v krku.

Pred nimi zastal lúčny koník. Lúčny kôň, oveľa väčší ako bežný kôň. Obrovské facetové oči zelenej farby hľadeli na Jugira. Kôň zastrihal tykadlami a zamrivil krídlami. Vydávali zvláštny šušťavý zvuk: „Csucusu.“

„Princezná,“ elfský princ sa konečne venoval priamo jej, „s tvojím bratom je zle. Zdá sa, že strýko sa ho chcel naozaj zbaviť. Tuto Kapito nás zoberie. Musíme Adamovi pomôcť, ak sa ešte dá.“

„Sa poserie od strachu, citlivka,“ asi si odpľul Igilot. Odfrknutý plameň spálil trávu pred Balkinými nohami.

Až teraz si uvedomila, že jej od začiatku nebol sympatický. Nad tým, aké je všetko, čo sa udialo, čudné, mienila porozmýšľať neskôr. Hrdo sa postavila, oprášila si Milenine nohavice a pristúpila k Jugirovi. Predstúpila by aj priamo pred Kapita, keby tej odvahy mala ešte o kúsok viac.

„Divil by si sa, aká je odvážna,“ následník elfského trónu sa postavil na jej stranu, čím ju zahanbil. Nebola zvyknutá, aby ju niekto bránil, obyčajne sa hrdo bránila sama. Bod pre elfa.

Podal jej ruku a potiahol ju bližšie k nohám zázračného zeleného tvora.

„Čo použili?“ zastal ešte, aby od vrany zistil podrobnosti.

„Najskôr ho opili vtáčím vínom, divoké bobule musel namiešať skutočný znalec, potom pustili plazmilov. Dostal veľmi silnú dávku ich jedu, vlastne mal byť na mieste mŕtvy,“ krútila hlavou vranožena. Dalo sa vycítiť, že v záchranu kráľoviča neverí.

Balke sa zrýchlil dych. Obavy o brata sa jej natlačili do očí.

„Je s ním Aslid,“ upokojoval ju Jugir a pohladkal ju po tvári. „Je to skutočná čarodejnica a kráľovná bytostí z močiarov. Určite si už o takých počula. Ak ho môže niekto zachrániť, tak ona.“ Zaváhal a potom dodal: „A ešte ja.“

Chcela počuť slová útechy. Potrebovala ju. Mala o brata hrozný strach. Bol jedinou bytosťou na svete, na ktorej jej záležalo a ktorej záležalo na nej. Nechcela o neho prísť. V od cudzenom prostredí na zámku boli jediní, čo patrili k sebe.

Jugir sa vyhupsol na čudesného obrieho koníka a ponúkol jej pomocnú ruku. Nezaváhala. Až na zelenom chrbte bez sedla si uvedomila, že sa nemá kde chytiť. Nikdy sa nevozila ako sedlička.

Elf sa obzrel, obočie zlostne zvrátené.

„O tomto som hovoril!“ vyprskol. „Nadutosť a pokrytecká morálka.“

Jej pôvodné obavy prekryl nával rozčúlenia. Nebola vychovaná do spoločnosti, kde by sa muži pohybovali do pol pása nahí. Nikdy sa cudzích mužov nedotýkala. A nielen mužov, nedotýkala sa ani žien. Trucovito a urazene sa rukami zaprela za seba, do chrbta zeleného koňa.

„Csucusu,“ zacmukal Jugir a zelený obor vyskočil nad borovicu.

Princezná sa inštinktívne chytila tela pred sebou. Nebola schopná precítiť svoju prehru, nedokázala sa ani zahanbiť. Zúfalo sa ho pridržala, nielen rukami, dokonca tvárou sa

vtláčala do jeho teplej pokožky, načo sa spokojný víťazoslávne rozosmial.

Kapito vo vzduchu ešte raz nadskočil a potom rozprestrel krídla.

Balka radšej zavrela oči. Nezniesla by pohľad na stromy, ktoré sa zmenšovali, až vyzerali ako drevené hračky, s akými sa hrávala, keď bola malá. Nemo stláčala hrôzu z výšok medzi zubami.

Kráľovič sa nad ňou predsa len zľutoval.

„Budeme tam rýchlo,“ prekrikoval svišťanie vetra, ktoré vyplňalo jej zarytú mlčanlivosť. Chcel ju tým upokojiť. „Trochu si zájdeme na východ, stratu neskôr doženieme. Zistíme, ako sa situácia vyvíja. Možno sa zmenili niektoré pre nás dôležité okolnosti,“ zatahoval ju do problémov, aby nad sebou priveľmi nepremýšľala.

Odvážila sa od jeho chrbta odlepiť svoju tvár. Niekoľko ráz si predstavila pád strmhlav dole medzi borovice, obavamí ju zaštekliho v podbrušku, hrôza jej prebehla poza krk, až ho nedokázala ohnúť. Opatrnosť v nej bojovala so zvedavosťou. Nakoniec sa prekonala a sklonila hlavu.

Les sa pod ňou rozprestrel ako machový koberec.

Nádhera!

Takmer súvislá neprerušovaná zeleň obrovského územia, ktoré patrilo elfom, ju ohromila. Hoci ich Kapito stále natriasal, oslobodila sa od strachu a začala si let užívať. Vietor sa jej príjemne zaprel do vlasov a osušil jej slzy na tvári. Opäť si uvedomila svoje nedôstojné postavenie, ale už ju nepobúrilo. Naopak, začala si pripadať ako obmedzená hlupaňa, drezúra zo zámku o potrebách a povinnostiach pravej dámy v sedle jej bola na smiech. O dámach bez sedla sa nehovorilo. *Nepustím sa len preto, že nedržím v rukách opraty.*

Leteli dlho a predsa nedokázala byť unavená. Nechcela privierať viečka, aby jej neunikla ani štipka z nesmiernej krásy, ktorá sa míňala pod jej nohami. Les redol, ťažko sa v teréne orientovala, lebo ho zastrela mliečno-biela hmla.

„Nikto sa v týchto končinách nevyzná,“ Jugir komentoval zmenu prostredia, akoby počul, nad čím sa zamýšľa. „Patria bludičkám. Ony rozhodujú, kto prejde, kam a či vôbec. Našťastie Kapito dostal špeciálne povolenie,“ zasmial sa.